

Arrest

**nr. 179 254 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 1 februari 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 29 juli 2016, met kennisgeving op 2 augustus 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01.02.2016 werd ingediend door:

<i>Naam : M., L. (...)</i>	<i>Geboorteplaats : Kirombe</i>
<i>Nationaliteit : Nederland</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister : (...)</i>
<i>Geboortedatum : (...).1981</i>	<i>Verblijvende te (...)</i>

+ Kinderen M.D. (...) RR (...)
M.Z. (...) RR (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 01.02.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4 1s,e lid van de wet van 15 12 1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs VDA , bewijzen van sollicitaties, inschrijving interimkantoren, deelcertificaat Zorg in kinderopvang en attest van zwangerschap.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene slechts gewerkt heeft van 14.03.2016 tot 19.03.2016 en van 21 03.2016 tot 26.03.2016. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene uiteraard de inschrijving de inschrijving niet genieten als werknemer (art. 50, §1 van het KB van 08.10.1981). Zij legt immers geen geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2,1° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene dient bijgevolg als werkzoekende beschouwd te worden.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt Betrokkene bewijst ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB) en gesolliciteerd te hebben. Zij bewijst aan de hand van de bewijsstukken dus wel te voldoen aan de eerste vereiste maar zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans in de nabije toekomst. Het is immers niet omdat betrokkene zich heeft ingeschreven bij interimkantoren, een cursus heeft gevolgd en in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte periode te werken, dat zij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op een nieuwe tewerkstelling. Betrokkene is er na 26.03.2016 niet meer in geslaagd om nog te werken (zo blijkt uit navraag databank RSZ). De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt een bewijs voor dat zij zich heeft aangemeld in de gezinsopvang als kandidaat begeleider. Deze selectieprocedure is nog lopende. Nergens uit het dossier blijkt dat zij deze procedure heeft afgerond. Dit geeft geen garantie op tewerkstelling aangezien er verschillende stappen te volgen zijn en zij deze positief zal moeten afronden om dan uiteindelijk aan de slag te kunnen in de kinderopvang. Verder legt betrokkene een attest voor dat zij zwanger is en de bevalling is voorzien voor 31.08.2016. Deze zwangerschap bemoeilijkt mogelijk een tewerkstelling maar dit hoeft haar niet te weerhouden om actief te blijven solliciteren en te zoeken naar een job om na haar bevalling aan het werk te kunnen gaan

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4,1 lid, 1° van de wet van 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Aangezien het verblijfsrecht van de moeder geweigerd wordt kan het verblijfsrecht voor de minderjarige kinderen M.D. (...) en M.Z. (...), niet erkend worden. Er kan voor de kinderen geen toepassing gemaakt worden van het art.40bis, §2, 3) van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 01.02.2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ; 2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft; 3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De bestreden beslissing maakt schending van art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals tevens voorzien in art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel,

Dit immers doordat de bestreden beslissing hoegenaamd niet op afdoende wijze rekening houdt (dan wel dit op afdoende wijze motiveert) met 1. de zwangerschap van verzoekster en de wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat, 2. de zeer duidelijke inspanningen van verzoekster om ook tijdens de zwangerschap actief te solliciteren en 3. het feit dat verzoekster wel degelijk een beloftevol opleidings- en selectietraject aan het afleggen is dat haar wel degelijk uitzicht biedt op het professionele activiteit als begeleider kinderopvang, waarvan in onze Belgische samenleving nota bene een ernstig tekort is.

Naast het reeds gevoegde attest met de toen al voorziene bevallingsdatum van 31 augustus 2016, voegt verzoekster als STUK 6 een medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster alvast op datum van 9 augustus 2016 niet in staat was om werk te zoeken of werk te verrichten.

Verzoekster wijst erop dat dit de bestreden beslissing op 29 juli 2016 is genomen en het aldus duidelijk is dat deze medische toestand zich naar alle waarschijnlijkheid ook dan reeds voordeed.

Ondanks deze zwangerschap was verzoekster zeer actief met sollicitaties. Zij voegt een resem sollicitaties toe, die werden gedaan vanaf 1 februari 2016 tot en met 3 mei 2016 [STUK 7].

Dit betreft tientallen sollicitaties over een periode van drie maanden.

Het kan hoegenaamd niet redelijkerwijze gesteld worden dat verzoekster niet meer de inspanningen zou gedaan hebben om te solliciteren ‘ondanks haar zwangerschap’.

Wel werd verzoekster meermaals geconfronteerd met de mondelinge adviezen die haar suggereerden om na haar bevalling eens opnieuw te proberen.

Stelt verwerende partij nu dat de huidige Belgische arbeidsmarkt geen bijna onoverbrugbaar onderscheid maakt tussen een nog zwangere vrouw en iemand die geen bevalling in het vooruitzicht heeft?

Verzoekster heeft echter vervolgens goed nagedacht en met proactieve daadkracht een alternatief traject gekozen. Zij was geïnteresseerd om begeleidster kinderopvang te worden. Een functie waaraan in Vlaanderen en Brussel wel degelijk een bijzondere nood is, met aldus zéér gunstige vooruitzichten op werk. Verzoekster toonde bij STUK 4 reeds aan dat zij reeds heel wat moeite en studie heeft gestoken in dit project, én voorlopig inderdaad met goed resultaat aangezien in elk geval reeds een bewijs kan voorleggen dat zij geslaagd is voor een eerste onderdeel. Dit project dient weliswaar verder gezet te worden, doch het heeft er alle schijn van dat verzoekster wel degelijk een reële kans heeft om binnen afzienbare termijn een essentiële bijdrage te leveren met een professionele kinderopvang.

Verzoekster wenst nogmaals alinea b) van Art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 te citeren, dat immers vereist:

het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Wanneer rekening gehouden worden met de gevolgde en voorziene beroepsopleidingen (kinderopvang), de persoonlijke omstandigheden (zwangerschap), alsook het aantal sollicitatiebrieven (alinea a, voormeld artikel), kan hoegenaamd niet redelijkerwijze worden gesteld dat niet zou zijn voldaan aan deze voorwaarde.

Door dit toch te willen doen schendt de bestreden beslissing inderdaad art. 50, 2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 op rechtstreekse wijze, doch ook samen met een aantal beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsproportionaliteitsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien het middel aldus ernstig en gegrond is,"

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in de nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 50, §2, 3° lid van het Vreemdelingenbesluit,
- De materiële motiveringsplicht,
- Artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het proportionaliteitsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met:

- De zwangerschap van verzoekende partij en de wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat,
- De zeer duidelijke inspanningen van verzoekende partij om ook tijdens de zwangerschap actief te solliciteren,
- Het feit dat verzoekende partij wel degelijk een beloftevol opleidings- en selectietraject aan het afleggen is.

Om haar standpunt te bewijzen, voegt verzoekende partij thans een medisch attest en een resem sollicitaties toe.

Verweerder laat nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft bewezen dat er een reële kans is op tewerkstelling in de nabije toekomst.

Nopens de nieuw door verzoekende partij voorgelegde stukken, laat de verweerder gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig tijdens de huidige procedure nieuwe stukken voorbrengen. Met betrekking tot de hoedanigheid van werkzoekende heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht vastgesteld dat:

- Er blijkt te zijn voldaan aan de vereiste van inschrijving bij de VDAB en het hebben van sollicitaties,*
- Verzoekende partij is na 26.03.2016 niet meer aan het werk gegaan,*
- De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele garantie op tewerkstelling,*
- De selectieprocedure is nog niet afgerond,*
- De zwangerschap bemoeilijkt mogelijks een tewerkstelling maar dit hoeft haar niet te weerhouden om actief te blijven solliciteren en te zoeken naar een job om na haar bevalling aan het werk te kunnen gaan.*

Er wordt aldus niet tegengesproken dat verzoekende partij is overgegaan tot het solliciteren voor een job, doch wel dat er een redelijke kans zou zijn op tewerkstelling in de nabije toekomst.

De inspanningen van verzoekende partij om ook tijdens de zwangerschap actief te solliciteren, worden aldus in aanmerking genomen. De kritiek van verzoekende partij hieromtrent is niet dienstig.

Ook heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening gehouden met het door verzoekende partij afleggen van het opleidings- en selectietraject. Het feit dat verzoekende partij evenwel geslaagd zou zijn voor een eerste onderdeel, maakt niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de selectieprocedure nog niet is afgerond. Een niet afgeronde procedure kan moeilijk in aanmerking worden genomen om te besluiten tot een reële kans op tewerkstelling.

Terwijl tot slot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft aangegeven dat de zwangerschap inderdaad een tewerkstelling kan bemoeilijken, doch dit niet tot gevolg zou kunnen hebben dat er door de zwangerschap geen reële kans zou kunnen worden verkregen voor tewerkstelling na de bevalling.

De beschouwingen van verzoekende partij doen geen afbreuk aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit, en naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij wordt geweigerd nu zij niet voldoet aan de voorwaarden om hiervan te genieten als

werknemer of werkzoekende. De verwerende partij gaat eveneens in op de voorgelegde bewijsstukken en verduidelijkt waarom de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling, reden waarom het verblijf als werkzoekende niet kan worden toegestaan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

*"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)."*

Artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"3° werkzoekende

*a) Een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) Het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventueel gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid".*

De verzoekende partij diende op 1 februari 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van werkzoekende.

In de bestreden beslissing wordt eerst vastgesteld dat de verzoekende partij niet kan worden beschouwd als werknemer aangezien uit de Dolsis databank blijkt dat zij louter gewerkt heeft van 14 tot 19 maart 2016 en van 21 tot 26 maart 2016. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet kan worden beschouwd als werknemer.

Vervolgens wordt geoordeeld dat zij ook niet als werkzoekende kan worden beschouwd omdat niet afdoende werd aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Zij betwist evenwel dat zij niet als werkzoekende in aanmerking kan worden genomen en meer bepaald betwist zij dat zij geen reële kans op tewerkstelling heeft.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Betrokkene bewijst ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB) en gesolliciteerd te hebben. Zij bewijst aan de hand van de bewijsstukken dus wel te voldoen aan de eerste vereiste maar zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans in de nabije toekomst. Het is immers niet omdat betrokkene zich heeft ingeschreven bij interimkantoren, een cursus heeft gevolgd en in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte periode te werken, dat zij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op een nieuwe tewerkstelling. Betrokkene is er na 26.03.2016 niet meer in geslaagd om nog te werken (zo blijkt uit navraag databank RSZ). De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt een bewijs voor dat zij zich heeft aangemeld in de gezinsopvang als kandidaat begeleider. Deze selectieprocedure is nog lopende. Nergens uit het dossier blijkt dat zij deze procedure heeft afgerond. Dit geeft geen garantie op tewerkstelling aangezien er verschillende stappen te volgen zijn en zij deze positief zal moeten afronden om dan uiteindelijk aan de slag te kunnen in de kinderopvang. Verder legt betrokkene een attest voor dat zij zwanger is en de bevalling is voorzien voor 31.08.2016. Deze zwangerschap bemoeilijkt mogelijk een tewerkstelling maar dit hoeft haar niet te weerhouden om actief te blijven solliciteren en te zoeken naar een job om na haar bevalling aan het werk te kunnen gaan

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4,1 lid, 1° van de wet van 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij enerzijds geen rekening te hebben gehouden met haar zwangerschap, de wijze waarop de arbeidsmarkt hiermee zou omgaan en haar pogingen om tijdens de zwangerschap actief te solliciteren. Anderzijds verwijt zij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het beloftevol opleidings- en selectietraject dat zij aan het afleggen zou zijn.

Wat betreft de zwangerschap, kan de verzoekende partij gelet op voorgaande citering uit de bestreden beslissing niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, nu zij hieromtrent uitdrukkelijk motiveert. De verwerende partij wijst op de voorziene bevallingsdatum van 31 augustus 2016 en oordeelt dat een zwangerschap weliswaar een mogelijke tewerkstelling bemoeilijkt, maar dat het de verzoekende partij niet in de weg hoeft te staan om actief op zoek te gaan naar een job om na haar bevalling aan de slag te kunnen gaan. Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de verwerende partij geen rekening houdt met de sollicitaties die ook tijdens de zwangerschap doorgingen, berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers erkent de verwerende partij uitdrukkelijk dat de verzoekende partij aantoonde te solliciteren. De verwerende partij meent echter dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet om een verblijf als werkzoekende te worden toegestaan omdat zij niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat de zwangerschap de verzoekende partij niet belet aan te tonen actief te zoeken naar werk en dus een reële kans te maken op tewerkstelling om na haar bevalling aan het werk te kunnen gaan.

Waar de verzoekende partij stelt aan haar verzoekschrift een medisch attest toe te voegen waaruit blijkt dat zij reeds vanaf 9 augustus 2016 niet in staat was werk te zoeken of te verrichten, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis waren gebracht. Het komt de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toe dit stuk zelf in overweging te nemen, zoals hoger aangegeven. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het duidelijk zou zijn dat deze medische toestand zich naar alle waarschijnlijkheid al voordeed op het moment van het nemen van de bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat dit een loutere niet gestaafde, hypothetische bewering betreft waarvan de verzoekende partij zelf al aangeeft dat het niet om een zekerheid gaat. Bovendien kon zoals gezegd met dit gegeven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening worden gehouden nu de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was.

Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat zij zeer actief solliciteerde en wijst op de sollicitaties, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij niet betwist dat zij voldoet aan de voorwaarde van het solliciteren. Uit de motieven blijkt dat het verblijf werd geweigerd omdat niet afdoend een reële kans op tewerkstelling werd aannemelijk gemaakt.

Voorts staat in de bestreden beslissing niet te lezen dat de verzoekende partij geen inspanningen zou hebben gedaan om te solliciteren ondanks haar zwangerschap, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Waar de verzoekende partij stelt meermaals te zijn geconfronteerd met mondelinge adviezen om na haar bevalling opnieuw te proberen te solliciteren, betreft dit een loutere bewering. Uit de door haar aangebrachte sollicitaties blijkt dit alvast niet, waarbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij aangeeft dat het inderdaad om mondelinge adviezen zou gaan. Overigens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aan dat de zwangerschap mogelijks een tewerkstelling bemoeilijkt. Zij oordeelde echter op kennelijk redelijke wijze dat desondanks niks de verzoekende partij weerhoudt een job te zoeken om na haar bevalling aan de slag te kunnen gaan. De verzoekende partij kan zoals hoger werd aangegeven niet ernstig voorhouden dat haar inspanningen om tijdens de zwangerschap actief naar werk te zoeken niet in aanmerking werden genomen. De verwerende partij oordeelde echter dat de zwangerschap niet tot gevolg kan hebben dat er geen reële kans zou kunnen worden verkregen voor tewerkstelling na de bevalling. Het betoog van de verzoekende partij doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Met haar betoog toont de verzoekende partij wel aan dat ze inspanningen leverde om te solliciteren, zoals door de verwerende partij werd erkend in de bestreden beslissing, maar maakt ze niet aannemelijk dat ze een reële kans op tewerkstelling maakt, integendeel. Met dit betoog lijkt zij eerder te erkennen dat er geen reële kans is op tewerkstelling gelet op haar zwangerschap.

Daarnaast heeft de verwerende partij eveneens rekening gehouden met haar lopende opleiding tot kinderopvang. In de bestreden beslissing staat hieromtrent te lezen: *“De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt een bewijs voor dat zij zich heeft aangemeld in de gezinsopvang als kandidaat begeleider. Deze selectieprocedure is nog lopende. Nergens uit het dossier blijkt dat zij deze procedure heeft afgerond. Dit geeft geen garantie op tewerkstelling aangezien er verschillende stappen te volgen zijn en zij deze positief zal moeten afronden om dan uiteindelijk aan de slag te kunnen in de kinderopvang.”*

Het administratief dossier bevat een deelcertificaat van de module *“Zorg in de Kinderopvang 1”*, module die deel uitmaakt van de opleiding *“Begeleider in de kinderopvang”* van 9 juni 2016, een attest van kennis van levensreddend handelen bij kinderen voor verantwoordelijken en kinderbegeleiders in de kinderopvang van 19 mei 2016 en een positief feedbackverslag kennismakingstraject gezinsopvang deel uitmakend van de opleiding kinderopvang van 9 juni 2016. Het supplement bij het deelcertificaat van de module *“Zorg in de Kinderopvang”* dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat het overeenstemt met het vereiste attest van de module *“Kennismaken met en werken in de Gezinsopvang”*. In het schrijven van Partena van 17 juni 2016 wordt bevestigd dat de verzoekende partij zich bij de diensten van Partena heeft aangemeld als kandidaat kinderbegeleider in de gezinsopvang, waarbij de selectieprocedure nog lopende is. De procedure bestaat volgens dit schrijven uit selectiegesprekken, een basisopleiding, stages, een inspectie van de woning, ...

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij op goede gronden vaststelde dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij de selectieprocedure voor kinderopvang heeft afgerond, zodat er geen garantie is op tewerkstelling aangezien zij nog verschillende stappen dient te volgen en positief zal moeten afronden opdat zij aan de slag zou kunnen gaan in de kinderopvang. Het is geenszins kennelijk onredelijk om gelet op het voorgaande te concluderen dat de verzoekende partij geen reële kans op tewerkstelling aantoonde in de sector van de kinderopvang. Het feit dat in deze sector in Vlaanderen en Brussel een bijzondere nood aan werkkrachten zou zijn, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat uit het slagen voor 1 deelmodule zou kunnen worden afgeleid dat zij de opleiding met zekerheid met een positief resultaat zal kunnen afronden. Zij geeft in haar verzoekschrift overigens zelf toe dat het slechts gaat om 1 onderdeel van een project.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit, namelijk haar zwangerschap, haar opleiding en haar sollicitatiebrieven. Zij laat na de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij kan worden bijgetreden dat de verzoekende partij aan de hand van de voorliggende stukken weliswaar aantoonde de

nodige inspanningen te leveren om werk te zoeken, doch dat deze stukken geenszins aantonen dat zij in de nabije toekomst of zoals zij het zelf stelt na haar zwangerschap, daadwerkelijk een reële kans maakt op tewerkstelling.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.4. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden geen middelen aangevoerd, zodat het beroep onontvankelijk is in zoverre het deze beslissing tot voorwerp heeft.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN